

Справа „Вінсент проти Франції”

(„Vincent v. France”)

6253/03

У рішенні, ухваленому 24 жовтня 2006 року у справі *«Вінсент проти Франції»*, Суд постановив, що

- було порушено ст. 3 Конвенції (заборона нелюдського чи такого, що принижує людську гідність, поводження) стосовно того, що заявнику, який хворіє на параліч нижніх кінцівок, не було створено належних умов для самостійного пересування у в'язниці м. Фрезнес (Франція).

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику 4 000 євро як компенсацію моральної шкоди.

Обставини справи

Заявник Олівер Вінсент, 1970 р.н., є громадянином Франції. 4 березня 2005 року його було засуджено до 10 років позбавлення волі. На даний час п. Вінсент відбуває покарання у в'язниці м. Шатоден (Франція).

Заявник ще з 1989 року хворіє на параліч нижніх кінцівок, а тому не може рухатись без допомоги інвалідного візка. Скарга п. Вінсента стосується умов його тримання в ув'язненні та відповідності цих умов положенням Конвенції.

25 листопада 2002 року заявника було взято під варту через підозру у вчиненні ним викрадення семимісячної дитини. Спроби п. Вінсента домогтися звільнення під заставу не мали успіху. Спершу заявника утримували у в'язниці м. Нантер, а пізніше його переводили до в'язниць міст Фрезнеса, Понтуаза, Мо та до в'язниці Сант-Прізон у м. Парижі.

Упродовж свого перебування під вартою п. Вінсент неодноразово скаржився до національних та міжнародних органів на непристосованість в'язниць до відбування покарання в них інвалідами.

Заявник стверджує, що його камера у в'язниці м. Нантер не була пристосована до інвалідного візка, а це створювало щоденні труднощі.

У лютому 2003 року п. Вінсент був переведений до в'язниці м. Фрезнес. За його словами, тут також не були створені належні умови для ув'язнених з обмеженими фізичними можливостями, а саме: двері у камерах були занадто вузькі й проїхати через них на інвалідному візку без сторонньої допомоги було неможливо. Це постійно

робило заявника залежним від інших осіб. Крім того, він не мав змоги брати участь в спортивних і культурних заходах, які проводились у в'язниці, та мав значні труднощі при використанні душу у своїй камері.

У червні 2003 року п. Вінсент був переведений до в'язниці м. Понтуаза. Він скаржився на те, що у цій в'язниці він не мав можливості добиратись до бібліотеки без допомоги інших осіб, а приймати душ зміг, з огляду на непристосованість приміщення, лише через місяць після його переведення туди. У лютому 2005 року п. Вінсент був переведений до в'язниці м. Мо, де його помістили в індивідуальну, пристосовану для інвалідів камеру з ліфтом, щоб у разі потреби він міг відвідувати медпункт, розташований на першому поверсі.

Зміст рішення Суду

Заявник скаржився, що умови його тримання під вартою не відповідали його потребам з огляду на обмежені фізичні можливості. При цьому п. Вінсент посилався на порушення ст. 3 Конвенції.

Суд зазначив, що заявник та Уряд Франції погодились з тим, що будівля в'язниці м. Фрезнес є дуже старою та особливо незручною для в'язнів із обмеженими фізичними можливостями, які можуть рухатися лише на інвалідному візку. Незважаючи на те, що камери були обладнані меблями та сантехнікою відповідно до усіх вимог, ув'язнені інваліди не мали змоги самотійно залишати камеру чи вільно пересуватись по в'язниці.

Ув'язненого, для того, щоб він вийшов із камери, спершу потрібно було звідти виносити. Аби пронести через двері камери ще й інвалідний візок, з нього потрібно було знімати колесо. І лише після наступного прикріплення колеса до інвалідного візка, ув'язнений міг продовжувати свій рух. Така процедура, на думку Суду, була принизливою для п. Вінсента. Такий стан речей робив заявника залежним від прихильності інших осіб. Більше того, незважаючи на те, що п. Вінсента можна було перевести до будь-якої іншої більш сучасної в'язниці, він був змушений прожити у таких умовах 4 місяці.

У діях органів влади Суд не побачив наміру принизити заявника. Однак Суд вважає, що умови тримання п. Вінсента під вартою у в'язниці, де він не міг самотійно пересуватись і, зокрема, виходити за межі своєї камери, є такими, що принижують гідність заявника.

Отож Суд постановив, що мало місце порушення ст. 3 Конвенції.